

Dette korte Møde og denne stive Hilsen var ganske sikkert en Del af hendes Liv, en vist nok meget stor Del. Thi kom han ikke, kunde hun timevis blive ved at gaa og vente, og naar tilsidst alt Haab var ude, og selv Himlen ikke lod sig bevæge af de rørende Øjekast, hun af og til sendte op imod den for at bønfalde den om at skikke ham paa hendes Vej, listede hun langsomt og bedrøvet hjemad.

Han var en høj, imponerende Skikkelse, statelig af Vækst som af Holdning, med et Par smukke, mørke Øjne og en elegant lille Flip, yderst soigneret og moderne klædt: en Hjærteknuser i Pragtbind. Langsomt og selvbevidst, med hævet Hoved, stolt og utilgængelig som en Konge, skred han det lille Stykke Vej fra sin Bolig til Hjørnet af Parken. Han boede i et med store Spejlglassruder og Balkoner prydet Hus, der laa lidt fremskudt i Gadeplanen, hvorfor det altid fangede Solens første Straaler. Jeg havde ofte fra mit Vindu beundret det vekslende Farvespil derovre, ikke mindst i de dejlige Maaneskinsaftener, der laante Stedet en sær, betagende, hemmelighedsfuld Ynde.

En Dag, det var Graavejr, blev han staaende foran hende og taltale hende. Aldrig har jeg set større Forskel paa to Ansigter end paa de to, der i det Øjeblik var vendt imod hinanden. Hendes bevæget, ikke langt fra Taarer, trods den Henrykkelse, der skinnede gennem de troskyldige Øjne, som hun ikke kunde løsrive fra hans Ansigt, saa fast bandt hans stærke, gennemtrængende Blik hendes. Han rolig, kold, ironisk smilende over hendes angstelige, usikre Væsen. De skiltes hurtigt med et langt Haandtryk; hun forsvandt som en Stormvind, han fortsatte majestætisk og værdigt sin Vej med et overlegent Smil om sine Læber.

Siden mødtes de ofte, fulgtes gerne et lille Stykke Vej; ved hans Port gik de hver til sit.

Men en Dag saa jeg dem gaa længe op og ned uden for mit Vindu. Hun med bøjet Hoved, han ivrigt talende. Af og til berørte han hendes Arm for at faa hende til at se op, men hun tog altid straks Blikket til sig igen, som om hans Øjne generede hende. Der var noget endnu mere forknytt over hende end sædvanligt. Tilsidst blev de staaende foran hans Port, men gik atter bort og kom igen. Nu stod de ganske stille lige over for hinanden. Han strakte Haanden ud imod hende, hun lagde sin i hans og saa ham for første Gang den Dag fuldt og helt ind i Ansigtet. Længe stod de saaledes; der stredes aabenbart en haard Kamp i det lille, alvorlige Hoved. Saa skød han med Skulderen Porten op, og uden at slippe hendes Haand trak han hende lempeligt ind med sig. — Lykkelige lille Flue!

Saa optaget var jeg af det lille Drama, der spilledes saa at sige under mine Øjne, at jeg uden ret at vide, hvad jeg gjorde, smækkede Vinduet op og raabte noget, jeg véd ikke hvad, ud i den tomme Luft. I det samme faldt Porten derovre i med et hult Drøn; det gav et Sæt i mig, der bragte mig til Besindelse. Stille lukkede jeg atter Vinduet.

— Jeg har set ham mange Gange siden. Støt og uanfægtet, med den samme selvbevidste Mine, gaar han sin vante Vej uden saa meget som at have et Blik tilovers for det Hjørne, hvor forud den lille Flue

ventede ham saa trofast. Hende har jeg aldrig set siden. Har Nettet trukket sig sammen over hendes unge, fine Hoved? Stakkels, stakkels lille Flue! — — —

„Julehilsen“.

Udgivet af Fru Sofie Horten og Frk. Massi Bruhn.

I Kommission hos Lehmann & Stage.

At ethvert Barn, det være nok saa fattigt, i Aar kan faa en smuk Billedbog i Julegave, det har Forfatterinderne Frk. Massi Bruhn og Fru Sofie Horten sørget for. Kun 25 Øre koster „Julehilsen“, en rigtig Julebog med smukke Billeder og lærerige Fortællinger. De mest kendte og yndede Forfattere er med for at dette smukke Foretagende kan lykkes, for at ogsaa Samfundets Stedbørn, der sidder paa Livets Skyggeside, dog Juleaften kan fornemme en lille Solstraale fra Kunstens og Poesiens Verden.

Gudske Lov! vi er komne bort fra den Tankegang, at de mindre heldigt stillede i Samfundet var uimodtagelige for virkelig Kunst og at de simple, billige Billeder, man lavede, var gode nok til deres fattige Stuer. Vore Bestræbelser gaar nu i en anden Retning. Gennem Skolen søges der at aabne Børnenes Øjne for gode Billeder og et smukt Sprog. Derfor vil ogsaa ethvert Skolebarn kunne glæde sig ved selv at læse „Julehilsen“.

Der findes i den Digteren Hostrups sidste Arbejde, et lille Digt, som slutter med de Ord:

„men Kærlighed bøder og Kærlighed bær
og samler tilsidst, hvad der spredtes.“

Der er nydelige Fortællinger af Fru Elisabeth, Massi Bruhn, Alli Trygg og Sofie Horten, Digte af S. Schandorf og Zakarias Nielsen og mange flere. Billeder af Kunstnerne Jastrau, Niels Hansteen, Carl Larsson og andre.

For de store Drengene er der lærerige og morsomme Historier og for større Pigebørn er der Eventyr og Fortællinger om Dagligdagsbegivenheder, ganske talte ud af de Smaas eget Liv. At de mindre Børn ogsaa kan læse „Julehilsen“ med Fornøjelse vil man forstaa, naar man ser en glimrende Illustration med følgende Tekst:

„Mej“ skulde købe en Ko til min Mo'r,
som min Mo'r skulde ride paa.
Og saa skulde „mej“ holde min Mo'r
om Livet, saa min Mo'r ikke skulde falde ned —
se Mo'r.

Og saa skulde „mej“ holde i Halen,
saa at Koen ikke løber for stærkt —
og saa ta'er Stine og steger Koen —
og saa bliver Koen saa glad!

Jo — de to Udgivere har været heldige med deres Julebog til de Smaas Hjem, og vi vil særligt anbefale den til alle de mange Foreninger, der holder Juletræ, en smukkere og værdifuldere Julegave faar man næppe for 25 Øre.

J. M.

Lykke

af

Axel Lundegård.

Avtoriseret Oversættelse ved Sofie Horten.

(Fortsat.)

Han holdt hendes Haand, han troede at elske hende, han græd, fordi de skulde

skilles — — — og dog havde de aldrig været andet end fremmede for hinanden.

Men det havde han aldrig forstaaet.

Der laa hun nu med et Smil paa Læberne, saa lykkelig just, fordi dette var en Afsked for stedse. Men det vidste han ikke.

Hendes Tanker gik tilbage til den Tid, som man plejer at kalde „den glade Ungdomstid“. Hvad fandt de dér?

Hyklari — Forstillelse — Tvang, frem for alt Tvang. Men saa var han jo kommen Befrieren.

Det muntre Smil fordrejedes til et bittert, naar hun tænkte paa dette Ord og dets haanende Betydning.

Hvad havde den Frihed været, som hun havde købt saa dyrt — købt for en Pris, som var mange Gange større, end hun selv anede, for et Ord, som uden Skaansel overgav hende i en gammel Mands Vold? Et Fangenskab, dobbelt pinefuldt i femten lange Aar!

Kunde hun føle Savn, naar hun saa tilbage paa den Tid? Nej. Og derfor smilede hun saa lykkelig.

Nu græd han og sørgede over at se et Liv blegne bort, over hvilket han selv havde kastet idel Skygge. Thi han havde været som Buskene derude i Haven: alt Sollyset havde han taget for sig selv.

Han fortrylledes af hendes Ungdom, men kvalte den ved at fordømme hende til at undvære al Ungdommens Glæde; hendes glødende Frihedskærlighed kunde stundom opflamme ham til Enthusiasme — og dog bevogtede han hendes Sjæl som en Fange.

Han gjorde Fordring paa hendes Fortrolighed, men tvang hende ved sin Mistæksomhed til at blive en Hyklerske; han var stolt af hendes intellektuelle Overlegenhed — og han hadede den dog, fordi han følte sig ydmyget af den. Det var hendes Kulde, som fængslede ham, men det var ogsaa den, som var hans evige Plage.

Han sagde at ville ofre alt for hendes Lykke, og dog græd han, fordi hun skulde dø.

Gives der vel et Hjerte af saa primitiv Beskaffenhed, at det ikke rummer Modsigelser i hundredevis?

Denne Mand, som Verden ansaa for et Mønster paa en Ægtefælle, hvis Kærtegn hun frygtede tusinde Gange mere end hans Bebrejdelser — ved ham havde Kirken og den almindelige Mening bundet hende for et helt langt Liv. Men de herskede ikke ud over Døden, og derfor kunde hun nu se ham smilende op i Ansigtet.

* * *

Mørket faldt tættere og tættere. Man hørte ingen anden Lyd end hendes stønnende Aandedræt. Hun sov.

Denne Bestillingsseddel udklippes, paategnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.